

Ik reageer hierbij op voorliggend wijzigingsbesluit:

Ik kan mij zeer wel vinden in het voorliggende wijzigingsbesluit, in het bijzonder ook wel de rol welke de gemeente hierbij blijft cq. wordt toegedicht. Uiteindelijk is zij bij uitstek de instantie met het beste inzicht in de situatie op parken binnen haar gemeentegrenzen. Kortom: de gemeente heeft en houdt in het wijzigingsvoorstel terecht het laatste woord. In zoverre begrijp ik dan ook niet de negatieve reacties op het voorliggende voorstel van RECRON/HISWA en de Stuurgroep Vitale Vakantieparken Veluwe.

Ik begrijp uiteraard zeer wel dat moet worden voorkomen dat permanente bewoning op recreatieparken in strijd komt met commerciële belangen van recreatie-ondernemers. Uitgaande van de criteria gehanteerd in de aanpak Vitale Vakantieparken, namelijk A: excellerende vakantieparken (veelal commerciële parken), B:(potentieel) excellerende vakantieparken (parken die na (re)vitalisering alsnog zouden kunnen excelleren) en C: parken die voor de recreatieve sector van geen enkele betekenis meer zijn, noch op termijn kunnen worden, o.m. vanwege het huidige feitelijke gebruik (niet of nauwelijks recreatieve verhuur en veelal permanente bewoning) en in kwalitatieve zin, dan wel het ontbreken van voldoende fysieke ruimte daartoe.

Het komt mij voor dat in de categorie A niet of nauwelijks sprake zal zijn van permanente bewoning en in de categorie B waarschijnlijk gedeeltelijk. Het probleem spitst zich naar mijn mening dan ook vooral toe op laatstgenoemde categorie B. Het spreekt voor zich dat in een dergelijke situatie sprake moet zijn van maatwerk in samenspraak tussen gemeente, betrokken recreatie-ondernemers en bewoners. Je kunt immers noch de belangen van betreffende recreatie-ondernemers, noch de belangen van betreffende bewoners zomaar negeren, ofwel dergelijke situaties lenen zich maar moeilijk voor een landelijk afdwingbare regeling. In zoverre geef ik eerder genoemde instanties dan ook gelijk.

Geheel anders ligt dat echter voor de categorie C! De recreatieve sector heeft hierbij geen enkel belang (meer) en zou het uitsluitend aan de gemeente moeten zijn te beslissen over een al of niet gedeeltelijke transformatie, dan wel sanering. De recreatieve sector zal hierbij slechts baat kunnen hebben, omdat het risico van bijv. prijsbederf (lagere verhuurprijzen i.v.m. ontoereikende kwaliteit) wordt geminimaliseerd en het door haar gewenste, dan wel na te streven hoge kwaliteitsniveau (imago) wordt behaald.

In deze gevallen is er mijns inziens dan ook niets op tegen om de gemeente voor categorie C toe te staan object gebonden omgevingsvergunningen (permanent wonen) toe te staan. Sterker nog: juist in die gevallen moet de wetgeving kunnen voorzien in een door de bewoner afdwingbaar recht daartoe. Dit niet alleen ter voorkoming van willekeur bij wellicht een enkele gemeente, maar ook ter voorkoming van inmenging van een enkel VVE-lid, die de gewenste transformatie tracht tegen te gaan.

Ik realiseer mij terdege dat op deze wijze niet voor alle bewoners (met name niet de tot categorie B behorende groep) een oplossing op korte termijn wordt gevonden, maar dat het zoeken naar maatwerk nu eenmaal een afweging verdient tussen alle belanghebbenden. Daarbij speelt verder dat de aanpak Vitale Vakantieparken, niet alleen inmiddels voortvarend is gestart, maar bovendien ook op een breed politiek en maatschappelijk draagvlak weet te rekenen. Vóór bedoelde VVP-aanpak waren veel gemeentes überhaupt niet in beweging te krijgen richting een mogelijke permanente bewoning. In zoverre is het voorliggende wijzigingsbesluit dan ook een belangrijke stap vooruit en wordt niet alleen heel velen de zo gewenste zekerheid geboden en daarbij mede een wezenlijke bijdrage geleverd aan het oplossen van de woningnood.

Wittelte, 9 augustus 2020